

ἐπὶ τοῦ πρώτου θρανίου. Τὰ δύο ἄλλα θρανία, δεύτερον καὶ τρίτον, ἦσαν ἔρημα.

— Τί ἔγινε ; ποῦ ἐπῆγαν οἱ ἄλλοι ; ἠρώτησεν ἀνατιναχθεὶς ἐκ τῆς ἔδρας, σύνοφρυ; καὶ τρέμων τὰ χεῖλη.

Καὶ αὐθορμήτως ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Γιάννην Ἀλογάκην, ὅστις θεωρήσας ἅμα τῷ πέρατι τοῦ μαθήματος, λήξασαν καὶ τὴν ποιήν του, ἐσηκώθη τρίβων τὰ γόνατα.

— Τί με κυττάζεις, δάσκαλε ; εἶπεν ὁ Ἀλογάκης· τί σου φταίω ἐγώ ; Μ' ἐγύρισες κατὰ τὸν τοῖχο, καὶ δὲν τοὺς εἶδα ποῦ 'ύγανε...

Αὐγούστος τοῦ 1892.

ΑΔΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ*

ΑΝΘΗ εἰς τ' Ἄνθος τῆς Σκηνῆς, σκορπίσατε τὸ μόνον, ὅπερ μᾶς φέρ' εἰς ἐποχὰς ἄλλων ωραίων χρόνων, ὅπερ μυρόνει τὴν ψυχὴν, πτερόνει τὴν καρδίαν καὶ διακόπτει τὴν πεζὴν τοῦ βίου μας πορείαν.

Ῥιψατε ἄνθη, ῥίψατε μυρσίνην, ἀνεμώνην εἰς τὴν ἠθοποιὸν ἡμῶν, τὴν μίαν καὶ τὴν μόνην, σκορπίσατε καμέλαις ἐμπρὸς τῆς Καμέλαιας καὶ στέψατε τὸ μέτωπον τὸ πλῆρες εὐφυίας.

Εὐαγγελία ! καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά σου ἐτι εὐαγγελίζει τὴν Σκηνὴν καὶ ἄλλα φέρει ἔτη.

* Ἀθῆναι ἐν τῷ Θεάτρῳ τοῦ Παραδείσου
τῇ 22ᾳ Ἰουλίου 1892.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΣΗΜ. — Οἱ στίχοι οὗτοι προσηνέχθησαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μετὰ κλάδου δάφνης τῇ συμπαθεστάτῃ καλλιτέχνιδι τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς κατὰ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐδίδετο ἡ ὑπὲρ αὐτῆς εὐεργετικὴ παράστασις.